

[Gert Petersen]

slutningen blev taget. Med andre ord mulighed for en reel nedrustning.

Jeg tænker her på de sovjetiske tilbud. Et stykke ad vejen skyldes de tilbud den overoprustning, som Sovjet foretog af sine SS-20 raketter efter beslutningen i december 1979. Vestmagterne har jo ikke eneret på den absurde tankegang, at udbygning af nye våbensystemer skulle være en realistisk forhandlingsstrategi.

Men de sovjetiske tilbud går videre end det, der skyldes overoprustningen. I december 1979 rådede Sovjet som nævnt over ca. 850 atomladninger, hvoraf 500 var monteret på de gamle mellemdistanceraketter og 350 på SS-20 raketterne. Alle pegede mod Vesteuropa. Nu råder Sovjet over 982 atomladninger, der peger på Vesteuropa, hvoraf 248 er monteret i gamle raketter, resten på SS-20 raketter. Andropovs seneste tilbud går ud på at reducere de 982 ladninger, der kan nå Vesteuropa, til 420, altså mere end en halvering i forhold til i dag og en halvering i forhold til december 1979 på et tidspunkt, da det britiske institut for internationale strategiske studier udtrykte, at der var en nogenlunde atomligevægt i Europa.

Det bør tilføjes, at Andropov har gjort det klart, at det overskydende antal vil blive opbrugt og ikke flyttet til andre dele af Sovjet. Andropovs betingelse er, at NATO afblæser udstationering af de nye raketter, og det forekommer mig ikke at være nogen urimelig betingelse i betragtning af, at der altså i december 1979 var ligevægt, uden at NATO havde landbaserede mellemdistanceraketter.

Naturligvis bør Andropovs tilbud undersøges nærmere, og det kræver tid. Men at afmærke det som utilstrækkeligt er grænseløst uforsvarligt og kan kun forklares på den ene måde, at NATOs stormagter vil have deres udstationering, uanset hvad det måtte koste i forstærket rustningskapløb og international spænding, fordi man vil have mulighed for at rette såkaldte kirurgiske atomslag mod militære nervecentre i Sovjet. Altså er der brug for en forlængelse af forhandlingerne og ingen udstationering, mens der forhandles.

Hvad angår det sidste, så er det ikke i strid med dobbeltbeslutningen, for den indeholder hverken forhandlingsfrister eller nogen dato for udstationeringen, men det forudsætter, at den håndteres på en anden må-

de, og det bør være klart, at en udgang, som indebærer halvering af det sovjetiske arsenal mod slet ingen opstilling i Vest, er på kanten af dobbeltbeslutningen. Læser man dobbeltbeslutningen nøje igennem, opdager man nemlig det uhyggelige, at det er en beslutning om udstationering af raketter – punktum – en beslutning om udstationering af 572 raketter, og det, forhandlingsdelen efter dobbeltbeslutningen åbner op for, er, at de 572 kan formindskes til 400 eller 300, men ikke ned til nul. Kun gennem en meget, meget kraftig omfortolkning kan der blive tale om en formindskelse ned til nul, men denne omfortolkning er nødvendig, og den indgik da også i den dagsorden, som folketinget vedtog den 26. maj. Hvis NATO havde lagt den opfattelse, der er det danske folketings, til grund for videre forhandlinger, ville der ikke have været basis for den pessimisme, som i dag forekommer alt for naturlig.

Hvorfor fastholder NATO den ultimative linje? Det er åbenbart, hvad præsident Reagan ønsker, men det er også åbenbart, at USAs præsident ikke har mødt meget modstand i NATO-rådet. Kun Grækenland har klart vendt sig mod NATO-linjen. I betragtning af folketingets vedtagelse af 26. maj skulle man havde ventet, at Grækenland havde fået følgeskab af Danmark. Grækenland har f.eks. officielt krævet – indtil videre i hvert fald – et halvt års udsættelse med hensyn til stationering. Hvorfor støttede Danmark ikke det krav, hr. udenrigsminister? Jeg undskylder meget, at jeg generer udenrigsministeren i hans læsning, men jeg spurgte, hvorfor Danmark, undskyld, hr. udenrigsminister, udenrigsministeren vil måske ved lejlighed oplyse os om, hvorfor Danmark ikke har støttet Grækenlands krav om et halvt års udsættelse i betragtning af den vedtagelse, der blev gjort i folketinget den 26. maj. Jeg ved ikke, om udenrigsministeren kan huske den.

Udenrigsministeren har i hvert fald, så vidt jeg kan se, valgt at fortolke vedtagelsen sådan, at bare han læste den op i NATO-ministerrådet og sørgede for, at det kom til at stå i communicate, at han havde læst den op, så havde han gjort sin pligt. Så snart det har drejet sig om realiteterne, har han støttet de amerikanske positioner.

Det er indlysende, at Danmark må forlange, at der ikke sker nogen udstationering, før